

Tijd

Tijd is een bijzonder begrip en fenomeen. Tijd is rekbaar, persoonlijk, afhankelijk van de situatie en soms zelfs gewoon niet meer dan een gevoel.

Als je een half uur lang met een vervelende blaas op je voeten moet lopen om thuis te komen dan is dat een heel ander tijdsgevoel dan dat je maar een half uur met je beste vrienden in je meest geliefde restaurant verkeert voor een heerlijk diner. Soms ben je met iemand in gesprek en wil de tijd maar niet vlotten en een ander moment vliegt de tijd voorbij! 'Een goede tijd is een snelle tijd' zeggen we dan, en dat voelen we dan ook.

Spreeken over tijd, en dat die zo snel gaat, is iets van volwassenen volgens mij, zelfs van de wat oudere volwassenen. Kinderen praten daar niet over, of althans veel minder. Zij leven meer in het nu, in het moment. En hoe fijn is dat?!

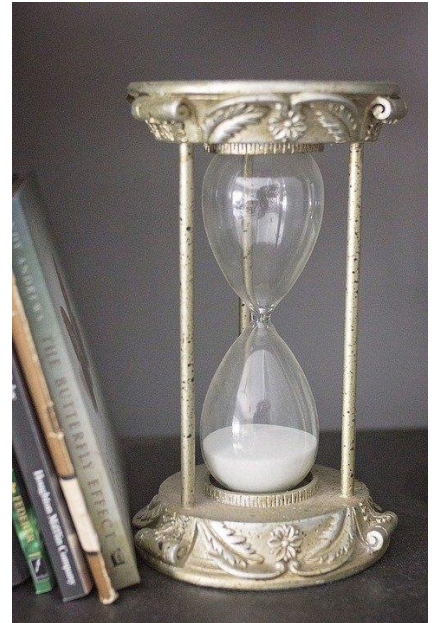
Toen ik over mijn drukte én *weinig tijd hebben* eens een gesprekje met mijn oude vader had, antwoordde die 'do hast it sa drok ast it sels ha wolst jonge..'. 'Ja lekker' dacht ik. 'Dat zegt hij met een zee van tijd.' Nu ik daar op terug kijk, weet ik hij *zo* gelijk had!

Voor mezelf geldt ook en vooral, dat als ik me afvraag of ik ergens tijd voor heb, of ik die tijd er dan ook wel voor *over*heb. Dat is een keuze waar mijn vader me indirect op wees. Bedankt heit! Een zee van tijd hebben is een groot voorrecht. En een fijn gevoel. En ik weet dat; ooit huurden we een appartement op Vlieland met die naam en dat voelde ook precies zo. We waren met ons hele gezin en hadden en namen alle tijd voor elkaar en onszelf!

'Ik heb niet zoveel tijd meer' mailde een vriendin van vroeger me deze week. Na heel veel behandelingen zijn er nu voor haar geen mogelijkheden meer. 'En wat heb ik nog veel tijd gekregen na de diagnose maar wat zou ik er nog graag wat aan vast plakken' vertelde ze. 'Ik hoop de tijd wat te kunnen vertragen....'Tijd zo ongrijpbaar! Was er voor haar nog maar een zee van tijd...

'We leven in een roerige tijd' kopte een columnist onlangs, doelend op de beweging in de wereld. En hij lepelde moeiteloos de situatie in de wereld op met natuurgeweld, mensengeweld, verkiezingsretoriek en – geweld en ga zo door. En hij vroeg zich af wat de wereld toch nodig heeft.

In deze tijd van het jaar, leven we in de tijd van de lichtfeesten. Natuurlijk en voor onze school zeker het Sint Maartensfeest. De grote Sint Maarten die licht bracht in het leven van die arme bedelaar. En die bedelaar die dat op zijn beurt deed in het leven van de mensen die hij tegenkwam

en zo kon ervaren dat hij eindelijk ook iets weg kon geven zonder iets te hebben. Dat brengt licht en liefde.

Sinterklaas bracht licht en liefde, met name in de harten van de kinderen die zo verlangend uitkeken naar zijn komst. De wat minder bekende Sint Lucia bracht licht aan de gevangenen door hen te bezoeken en te voeden. En nu de kersttijd, het feest en de tijd van vrede en liefde.

Op weg naar Kerstmis vragen we ons af hoe we het kerstfeest kunnen vieren, samen of moet dat nu meer alleen. Misschien is het juist wel de tijd om te ervaren wat we allemaal hebben. Die columnist vroeg zich ook af of deze coronatijd ook een soort reset-tijd voor ons mensen is. Tel je zegeningen zonder de grootse dingen waar we al zo aan gewend zijn geraakt. En als je je zegeningen telt, dan hoop ik dat dat zegeningen van liefde mogen zijn en dat de kersttijd daarmee een oproep mag zijn voor niet alleen de vrede maar vooral ook voor de liefde. Voor de ware liefde. Een oproep zoals Mohamed El Bachiri doet in zijn boekje *'Een jihad van liefde'*. Een boekje waarin David van Reybrouck de gedachten van deze man zo prachtig verwoord heeft. Mohamed heeft zijn geliefde vrouw Loubna verloren tijdens de terroristische aanslagen in Brussel van 22 maart 2016. Door die aanslagen is hij zijn geliefde, en zijn kinderen hun liefste moeder kwijtgeraakt. En hij roept op, niet tot wraak of vergelding - *'dan maak je dezelfde fout als hij'* - maar hij roept op tot liefde, medemenselijkheid en een humanistische benadering. Een oproep waar hij toe kwam door een samenzijn van christenen, moslims en anderen in een Molenbeekse kerk waar zij de maaltijd deelden. Een maaltijd als gebaar van medemenselijkheid en verzoening. Van liefde als kracht voor ons allen en als basis van vreedzame en liefdevolle communicatie met elkaar. 'Dat is wat de wereld nodig heeft', dacht ik als antwoord op de vraag van die columnist.

Met de gedachten van die jihad van liefde wens ik u allen een vredevolle kersttijd, en een zee van tijd, met veel liefde voor elkaar.

Age Huitema

